

Punk fiction

aneb

No future

ERMIAS TULU

Punk fiction

aneb

No future

Text © 2016 Ermias Tulu

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-077-9

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-078-5

ISBN PDF formátu: ISBN 9978-80-7536-079-2

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Věnování

Věnováno všem lidem dobré vůle

Mé vřelé díky patří skvělým ženám mého života – mé ženě, dceři, mým matkám, vlastní a ze strany manželky, sestrám, vlastním a ze strany manželky, které mně dávaly a dávají tolik lásky, ani nevím proč.

PROLOG

Pravda

Pravda je to, jak něco je, a lež je to, jak něco není. Pravda je a lež není. Pravda je to, co obdivují, milují a na co přísahají učenci, politici, kněží, muži a ženy, velcí a malí, hodní a zlí, bohatí a chudí. Všichni na pravdu přísahají..., a pak proti ní bojují, když ona není na jejich straně. Historik, velice vzdělaný muž, úmyslně ji kroutí a dává jí jinou formu, aby „uspokojil“ sebe, svůj a ostatní národy. A na ni přísahá. Leckterý filozof, stejně tak kněz, zuby nehty brání *svou pravdu* a odmítá poslouchat pravdu jiných, ač veškerý smysl jeho existence spočívá, dle vlastního tvrzení, v hledání pravdy a nic než pravdy. Pro pravdu zabíjí a je zabit. Je ochoten roky tvrdě pracovat a studovat, ne aby našel pravdu, ale aby dokázal, že on již dlouho pravdu má a ti druzí ne. Ti velcí učenci a duchovní otcové nazývají pravdu synonymem boha, a hned ji zas pošlou do pekla, když neslouží jejich přízemnímu účelu. To že lež pastí bývá a pravda osvobozením, na tom se shodují všichni, ale také na tom, že ti druzí v pasti jsou a

oni že jsou svobodní. A pro svou pravdu zas zabíjejí jiné, kteří by ji mohli svou pravdou ohrozit. Jako kdyby někdo mohl ohrozit pravdu. Copak nevíš, že pravda je a lež není?

...hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, drž pravdu ... až do smrti; neboť pravda tě osvobodí od hříchu, ..., od smrti duše a konečně od smrti věčné...“ tak zní motto Jana Husa

Jaroslav

Kapitola první

Vzestup Nepolepšila

„Dyť já to takhle nemyslel, člověče!“ bránil se marně Nepolepšil.

„Já vím, chlape,“ odpověděl Vrtulník zamyšleně, „to říkají nakonec všichni. Jako ten blbec, co si hrál s puškou a oddělal svou ženu. Pak tvrdil, že nevěděl, že byla puška nabitá.“

Špičkou mačety na jeho hrudníku ho jemně dotlačil zpátky do křesla. „Abych se ti přiznal, ani já nevím co dělám,“ vysvětloval, „snad nám oběma odpustí bůh.“

Jardu napadlo, že by zavolal o pomoc, ale podivný klid vetřelce ho natolik zneklidnil, že byl též úplně klidný. Jenom v duchu doufal, že tato záležitost nebude tak vážná jako ta, co zrovna běžela v televizi.

Dežo Vrtulník byl docela normální chlap, který nevyhledával násilí, ale násilí si vyhledávalo jeho. Přezdívku Vrtulník mu prý dal nějaký policajt, poté co pozoroval několik případů, kdy dotyčný

způsobil újmu na zdraví více osobám současně, a to hlavně pěstí. Avšak vážná myšlenka někoho zabít byla přece jen vzdálená jeho nejdivočejším představám. Skoro ho děsilo, jak se mu tato myšlenka drala do popředí a lepila na sebe veškerou jeho pozornost s takovou intenzitou, že se jí po celý týden, ba měsíc, nedokázal zbavit. Začal chápat, jak je člověku, který se chystá někoho zbavit života. Byl veden touto personifikovanou myšlenkou jako loutka a nebyl schopen tomu odolat. Nakonec se s touto myšlenkou ztotožnil a přestal ji považovat za něco cizího, bral ji jako svoje vlastní vyšší já. Podlehl.

Jaroslav Nepolepšil sice nebyl nijak svatej, ale pouhá slova vytvářená někde v jeho nepřilíš komplikované mysli, mu z pusy plynula skoro samovolně, zatímco on je pozoroval jakoby z vedle, s odstupem, a napáchala mu často mnohem větší škody, než by si opravdu zasloužil.

Teď seděli potenciální vrah a jeho oběť v obýváku oběti a dívali se na film, který si pan Nepolepšil ten den půjčil. Byl to nějaký americký horor. Nepolepšil si v půjčovně stěžoval na předešlý film, že to byla fraška. Tvrdil, že toto by nevyděsilo ani miminka, když je tak jasně vidět, že krev na krku a košilích

obětí smrděla americkým kečupem. Chlapík v půjčovně mu slíbil, že z toho, co mu dnes půjčuje, se v křesle posere a možná ho to i zabije. Nepolepšil se tomu vtipu ze srdce zasmál, sbalil si film do igelitové tašky a pak si šel ještě koupit nějakou tu vodku a pár lahváčů k tomu. Zítra bude sobota, tak může klidně chrápat celý den.

Dežo si přitáhl pivko na stole opatrně mačetou, kterou celou dobu držel v ruce. Mačeta se leskla šedomodrým světlem od televize a působila také jakoby z filmu. Nepolepšila napadlo, že by to mohl být pouze špatný sen. Jenomže realita promítaná na obrazovce jeho televize, kdy v strašlivém hororu sem tam zařvala nějaká ženská zděšením a bolestí, při útoku úchyla vraždícího blondýny, mu zpochybňovala jeho přání.

„Tak se napij,“ přikázal zatím ještě jen potenciální vrah a přistrčil mu něco bublajícího ve skleničce. „Chci ti ulehčit tvé umírání, blbče.“

Nepolepšil znal smrt od vidění, z filmů, a sám se jí strašně obával. Volat o pomoc mu vůbec nepřišlo na mysl. Vždyť ví, jak to chodí. K čemu křičet, když stejně pak fízlové najdou zkrvavenou mrtvolu roztaženou na zemi, se zející ránou na krku, a řeknou: „Pachatel neznámý.“

Obrátil sklenici s podivným elixírem, co nijak špatně nechutnal, do sebe a jako duchem nepřítomný si prohlížel stůl před sebou. Najednou si všiml, že je tam strašný bordel, a styděl se, že zrovna dnes má návštěvu. Ani si nepamatuje, kdy ho naposledy někdo navštívil. Špinavé talíře, špinavé sklenice různé velikosti, prázdné obaly od čipsů, krabičky od prášků na spaní, a dokonce na rohu stolu visela jedna špinavá ponožka.

Pak se vše odehrálo v průběhu několika minut. Ani neví, jak dlouho tam seděl nebo ležel. Matně si vzpomněl, že cikán ho zezadu mírně uchopil za hlavu a pak... usnul? A co ty prášky, které musel spolknout s vodkou? Jak to, že je bdělý, když má přinejlepším tvrdě chrnět? Jardovi pomalu docházelo, že tento stav zamýšlené bdělosti mu připomíná blížící se smrt, kterou onehdá viděl ve filmu.

Najednou věděl, že toto *je* umírání. Celý jeho život se mu promítal velkou rychlostí, a přesto s křišťálovou průzračností, před jeho duševním zrakem. Překvapilo ho, že vidí pana učitele Jaroslava Nelítostného. Ten běsnil, jak je Nepolepšil tak nemožný blbec, že stejně jednou skončí nanejvýš jako řezník, nebo v kriminále. V čemž se mýlil. Pak

se objevila matka a pořád mu upravovala účes před jeho tlemícími se kamarády. Jak ji v tom okamžiku nesnášel! Hledal svého otce. Fotr zvracel v obýváku. Markéta, která ho milovala, se usmívala, mračila se, brečela, zpívala si, plivala a pak se zase rozesmála. On sám mladej, stál před potravinami, kde pracovala Markétka a pokuřoval startku, než jeho láska vyjde po práci z obchodu a zajdou si někam na sklenku dobrého vína. Strašně po ní toužil. Další obraz, kdy se Jarda hrozně vožral a kopl Markétku do břicha a ona potratila.

Pak tam byla chvilku jiná Markéta, zdravotní sestra ve špitále pro duševně choré. Ale jenom chvilku. Byla divná. Pak ji samotnou zavřeli v té samé nemocnici, kde pracovala, a zůstal zase sám. Od té doby nic! To bude snad už třicet let! Teď seděl nebo ležel v obýváku na gauči a cítil se nekonečně sám. Roky samoty ve světě, kde se přelidnění stalo jedním z největších hrozeb lidstva! Až na ty krátké okamžiky jeho života, kdy o něj nějaká ženská projevila zájem, by se dalo říci, že proonanoval svůj život.

Děti samozřejmě neměl. Cože? To je všechno? To bylo celé za těch padesát dva let? Je to na blití, myslel si. A začal blejt něco teplého, lepkavého a

„Milost, milost bože!“ skuhral schoulen v nejzazším koutku své hlavy, i když v boha věřil naposledy, když mu bylo šest a chodil s rodiči do kostela.

Utíkal do své hlavy, protože ztratil kontrolu území zbytku svého celého člověka, který byl v jednom ohni. Lapal po jedovatém vzduchu a snažil se rukama něčeho chytit. Ať chytil co chytil, nic nemohlo zastavit všechny ďábly, kteří do něj sekali a bodali a kousali. Každé nadechnutí, skoro nadechnutí, ho stálo tolik úsilí, jako by zvedal obrovský šutr, který mu spadl na nohy a roztránil kosti na padrti, avšak stejně ze sebe nedostal nic víc než nějaké chraplavé chrchlání a sípaní. V hlavě bylo jediné místo, kam se jeho ubohá ztracená duše mohla uchýlit.

Moje duše? přemýšlel, kéž by to tak bylo. Takže opravdu máme duši? Byl to on, který utíkal všude po svém těle, ač neměl kam, před tím hororem zápasu se smrtí? A vůbec to stěhování uvnitř svého těla! Co je to za blbost?

Nejhroznější bolest, kterou kdy znal, byla, když mu jednou šlápla na palec u nohy obrovsky tlustá kráva jeho dědečka, která mu v jeho pěti letech připadala jako monstrózní dinosaurus. Řval

celou cestu do nemocnice, koulel očima, jež mu skoro vylézaly z důlků, a vyvolal takový rozruch v nemocnici, že se celý personál sbíhal, aby malému Jarouškovi nějak pomohl. Bylo to píchnutí jehlou do prstu v porovnání s tím, co měl na krku teď. Velikost. Intenzita. Všechno relativní. Je možné, že existují horší muka než ta, která teď prožívá? Toto by ani svému nejhoršímu nepříteli nepřál.

„Milost celému člověčenstvu, které má na krku tohle břemeno utrpení těla a duše!“ modlil se.

A najednou cítil, jak se vznáší. Naplnil ho nepochopitelný pocit klidu a... lásky? Panečku, napadlo ho, dyť jsem docela fajn chlap! Já myslel, že jsem taková svině a nemožný blbec, usmíval se v duchu. A konečně chápu pojem „relativní“ a do náboženství také nemám daleko. V tu chvíli, což by mohla být asi tisícina sekundy, zapomněl na bolesti svíjející se tělo na zemi a trochu si zafilozofoval. Jenomže jak se říká, zvyk je železná košile. Nechtěl se zas tak rychle zbavit toho svého tlustého těla, takže se k němu vrátil zpátky.

„Pomóóóóóc... bóóóóže...!“

Všiml si, že jeho tělo teď leží napůl venku před dveřmi z jeho bytu a chrchlá a pění a teče mu z pusy a nosu nějaká hnusná lepivá rudá tekutina. Tělo

chudáka! Uáááááááááááááááááááááááááááááááááá!“ Byla to paní Markéta Šťastná, sousedka.

Přestože bydleli vedle sebe roky, neměli se ani rádi, ani neradi. A to i ona žila sama, co si pamatoval. Proč ho nebo ji vlastně nikdy nenapadlo, že by se mohli dát dohromady? Byla to vlastně docela hezká buchtá, až na tu její hubu, která neustále něco mlela. Jak tam tak stál, Markéta jím proběhla nahoru. A proběhla i zubatou, aniž by si jí všimla, a křičela na celé poschodí o pomoc. Pak proběhla zpátky zase skrz oba a mířila dolů, do nižších poschodí a nepřestávala hulákat.

„Helejte, tak už deme?“ zeptal se chlap v černém hábitu slušně, přestože jeho hlas zněl jaksi kovově.

„Cože?“ opáčil Jarda. „Mluvíte se mnou? A vůbec, kdo jste?“ rozhněval se na cizí... osobu.

„Ach jo,“ povzdechl si chlap. „Pořád stejné písničky.“

Otočil se a díval se znuděně směrem ke svému koni. Mezitím se to tam na chodbě hemžilo sousedy a Markéta bulila, zvedala ruce a oči k nebesům, bušila na svou hrud' a kmitala kolem groteskně zkroucené masy jeho těla, které se stále ještě cukalo,

křečovitě sebou škubalo a kopalo, jako by jím proudily tisíce voltů staré dobré elektřiny.

„Ale dyť já ještě žiju“ stěžoval si Jarda Osobě (v duchu ho už tak pojmenoval) v černém hábitu. „Snad sem ještě dorazí saniťáci a oživí mě.“

„Hele příteli, nech mrtvý mrtvým a pojď se mnou. Tohle už není k ničemu,“ a ukázal kosou na tělo.

Jarda se rozhlížel, zda někdo ze zde přítomných vidí to co on, ale všichni jen zděšeně hleděli na ubohé tělo na zemi a nezdálo se, že by měli tušení, co se jim tam před očima odehrává. Paralelní realita, myslel si. I to měl z těch amerických filmů.

„Ano, paralelní realita příteli,“ ušklíbl se Osoba kovově.

„Vy slyšíte mé myšlení?“ zeptal se už klidněji a spíše zvědavě.

Strašně rád měl i filmy, kde hrály roli paranormální jevy a byl teď super hrdý, že on sám byl jeden z hráčů, a přál si, kéž by ho mohli sledovat diváci na celém světě, včetně Ameriky. Narovnal se, nasadil úsměv ideálního herce a upravil si duševní účes.

„Pane Nepolepšile, tohle není divadlo,“ odsekl Osoba káravě. „Jedno divadlo skončilo, a to bylo

tam, odkud přicházíte. Tak pojdte, pojdte, já mám ještě jiné zákazníky, kteří čekají.“

Otočil se a chtěl odcházet, ale pak se zastavil a vydal si nějaký předmět zevnitř hábitu.

„Málem bych zapomněl,“ prohodil sám pro sebe a šel, spíše plul dolů po schodech skrze nic netušící čumily, a naklonil se k tělu, které právě dohrávalo poslední zápas. Položil předmět na do klubíčka zkroucené tělo a sledoval kmitající se obraz na halogenově zeleném displeji.

„Co to děláte?“ naklonil se Nepolepšil k tělu, které ho teď zajímalo asi tolik, jako pošpiněné převlečení z včerejšího maškarního plesu, a pozoroval vlnící se křivky na displeji.

„A co to vůbec máte tady za přístroj v... ru... ce?“ díval se na kostnatou ruku.

„Toto je trans-osciloskop“ odpověděl Osoba a nevnímal si údivu v hlasu Nepolepšila. „Je to elektronický měřicí přístroj s obrazovkou, vykreslující časový průběh měřeného signálu napětí. Měřím kmitočet, který udává počet opakování periodického děje za daný časový úsek, vzniklý implozí a explozí muk, kterými prochází tělo, dle intenzity bolesti a děsu. A to nám ukáže kategorii stupně utrpení.“

Nepolepšil nevěděl jak, ale měl pocit, že tomu rozumí. Fyzika sice nebyla vůbec jeho šálek kávy, ostatně jako všechny ostatní předměty, vyjma ruštiny, za tu dobu, co chodil do školy... Dyť pan učitel Nelítostný sám říkával:

„Vy tupouni, tomu nemůžete rozumět, jako moje babička nemůže rozumět čínský gramatice.“

„Uhněte prosím!“ zněl autoritářský hlas odněkud ze schodů, a stáhl ho zpátky do teď už směšné reality lidí.

„Co čumíte? No tak, už běžte, běžte!“ odháněl sousedy vážně a důležitě vyhlížející policista s lízátkem v puse, když mezitím saniťáci zakrývali nějakým igelitem zmučené tělo a přivazovali ho k nosítkům.

„Jdeme také,“ obrátil se Osoba na Nepolepšila. „Už to mám změřené a nestojí to za řeč.“

„Jak to nestojí za řeč!?“ Nepolepšil byl zklamán. „Prošel jsem takovou hrůzou a vy tvrdíte, že to nestojí za řeč?“ vyjel na osobu.

„Když vás to tolik zajímá, tak vám pár zajímavějších exemplářů za chvíli ukážu,“ prohodil klidně a vystoupil schody nahoru a vplul do prostranství, kde pekelně černý kůň stále hrabal kopyty o dláždění. Jarda ho následoval a nechal za

sebou realitu, která mu čím dál víc připomínala
spíše jen takovou dětskou noční můru.

Jaroušek a Motýlek

Jaroušek byl přešťastný, že byl konečně zas u babičky.

Tady se mohl vydovádět jak chtěl, mohl být ve špinavých šatech celý den, žvýkat dvě nebo více žvýkaček najednou, honit kočky a tahat je za ocas, běhat s pejsky po louce a válet se po mokrém a špinavém trávníku, šplhat po stromech, schovávat se v houští před nikým, nechat si lézt po ruce hlemýždě, ochutnat žízalu a vůbec všechno, co měl doma ve městě zakázáno. To všechno mu u babičky prošlo skoro nepovšimnuto. Jinak autoritativní babička vždy říkala:

„Nechte ho bejt sakra, dyť je to dítě.“ A jeho rodiče ji obvykle poslechli.

To ráno Jaroušek spolkl housku s máslem a domácí marmeládou, sotva ji žvýkal, a nemohl se dočkat, až vypadne z chaloupky a vyrazí sám na průzkumnou výpravu do okolí. Maminka mu vybrala čisté červené triko, čisté bílé ponožky, čisté kraťasy, sandály... Jaroušek se netrpělivě oblékal a ani neprotestoval, aby se zbytečně nezdržoval. Matka ho předem kárala za věci, které ještě

neudělal, přestože věděla, že přesně to, před čím ho varuje, bude dělat.

„Tak dávej pozor, ať nešlápneš do nějaké špíny, jo? A pozor, ať nespadneš, jo? A pozor...“

„Jo... jo, mami,“ odpovídal a duchem byl už dávno venku a ani neposlouchal, co mu matka dál povídala.

Jaroušek utíkal po louce a malý pejsek za ním. Házel mu klacek a pejsek skákal a funěl, bez sebe radostí, a s Jarouškem se o klacek přetahoval. Jaroušek vyšplhal po jabloni, aby odsud mohl pozorovat okolí, a na chvíli pejska ignoroval. Pejsek se za tu chvíli začal nudit a utíkal domů, aby si užil ostatních návštěvníků.

Jaroušek sledoval modrého motýlka dole v trávě, který přelétával z květu na květ. Motýlek se postupně vzdaloval a mířil k potoku, jenž šplouchal a pěnil v kamenitém korytu, schovaném v lesíku kousek za chalupou. Slezl se stromu a dal se do sledování barevného zázraku.

Jaroušek slavil před měsícem své šesté narozeniny. Věděl, že sám nesmí jít dál než ke konci velkého pozemku prarodičů, odkud se jde z kopce k potoku v lesíku. Přesto utíkal skrze hustý porost

velkých a malých stromů, popínavých rostlin a keřů dolů.

Dědeček a babička byli zrovna zaneprázdněni přípravou jídla a dobrůtek k nadcházející oslavě dědových sedmdesátin. Děda se nejlépe vyznal v přípravě starého dobrého guláše a babička připravovala domácí knedlíky. Jarouškova matka se dala do přípravy různých druhů pomazánek. Pomazánka česneková, vajíčková a pažitková. Samé lahůdky. Otec Jarouška nerad, ale přece jen, s cigaretou u pusy, krájel vecky. Když byli rodiče Jarouška se vším hotoví, trochu tu a tam pomáhali s úklidem nebo popíjeli kafe, pokuřovali a užívali si zas jednou nicnedělání.

Jaroušek objevil v korytu potoka ještě něco jiného, než jen barevného motýlka. Ještě netušil, že tohle bude příčinou náhlé a zásadní změny jeho osobnosti na celý život. Na jednom balvanu seděla pestrobarevně oblečená holka, bosýma nohama šplouchala ve vodě a tiše zpívala. Ve vesnici žila odjakživa velká komunita cikánů a pro Jarouška nebylo novinkou vídat cikánské děti pobíhat v okolí. Tahle byla něčím výjimečná. Byla tu sama a nepůsobila nijak divoce, aby ho odstrašila.

Holka patrně slyšela jeho kroky za svými zády, lehce otočila hlavu a koukla přes rameno. Dívala se na kloučka s růžovými tvářemi, hezky oblečeného do čistounkého červeného trička, čistých bílých ponožek, čistých khaki kraťasů, drahých sandálů..., exot v tomto prostředí.

„Ahoj,“ řekla a zase se otočila a šplouchala dál nohama ve zpěněné vodě. Jarouška jako by zasáhl blesk. Vlastně zasáhl. Nevěděl co se s ním děje, ale cítil, že se mu něco stalo. Na pozdrav nereagoval. Nemohl. Obvykle zdravil lidi, dokonce cizí kolemjdoucí, které neznal.

„Dobryyyy den!“ říkával a vykouznil úsměv v zamračených obličejích dospěláků.

Bezděčně si sedl na balvan kousek od ní a díval se do vody, zatímco koutkem oka pokradmu tu cikánskou holku pozoroval.

Dívka věděla, že ji klouček pozoruje, a za chvíli přestala zpívat a otočila se k němu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se cikánka a její zářivé černé oči a andělsky krásný obličej se smály.

„Jaroslav Hrozil,“ odpověděl poslušně.

„Pojď si tu sednout,“ odsunula se kousek na kameni a udělala mu místo vedle sebe. „Odsud jsou

vidět malinký rybičky, který pod vodou plavou a chtějí mi pusinkovat chodidla. Vůbec se nebojí.“

Jaroušek byl šťastím bez sebe a bez váhání přiskočil ke kameni, na kterém seděla. Sedl si a posunul se nenápadně blíž k ní, a kdyby mu srdce nebilo tak divoce, rád by se jí i dotkl. Holka jako by přesně věděla, co se v té dětské hlavičce odehrává, pohladila ho po kudrnatých, blondatých vláscích a pak ho nečekaně políbila na tvář. Jarouškovi projel tělem tak silný elektrický proud, div že se nerozsvítil. Cítil její dech, který mu voněl po skořici, jak mu dala pusu. Tato vůně mu zůstala v jeho paměti do konce života.

„Chceš mi dát taky pusu?“ zeptala se.

Jaroušek zrudl jako zralé rajče a přikývl.

„Tak mi dej,“ smála se.

Její tmavorudé rty a mléčně bílé zuby malému Jarouškovi učarovaly tak, že se mu z toho točila hlava. Jen na ni zíral a nebyl schopen ani pohybu hlavou, neskrýváje svůj úžas nad fenoménem, který se před ním, nebo vedle něj odehrával. Holka k němu naklonila snědý obličej pod rozčuchanými havraními vlasy a nastavila mu tvář. Jaroušek se přece jen odhodlal a pomalu k ní přibližoval hlavu. Když byl blízko u její tváře, zavřel oči a jemně se

jí dotkl svými rty, když tu za ním zarachotil drsný hlas jeho matky.

„Jaroušku!“ zařvala matka. „Co to tu děláš?! Co si myslíš, že to je? Čokoláda nebo co, že tu holku olizuješ?“

Jaroušek vylekaně vyskočil a vytřeštil oči na matku, jako by ho načapala při nějakém velice moc vážném zakázaném činu. Současně cítil dosud neznámý pocit neuvěřitelného dětského hněvu, nebo snad nenávisti vůči vlastní matce, která ho právě připravila o největší slast jeho života. To jí také nikdy do konce života nezapomněl ani neodpustil. Za necelých deset minut zažil Jaroušek dva hluboké pocity, které mu do tohoto momentu byly absolutně neznámé a ani by je nebyl mohl pojmenovat – lásku a nenávist.

Cikánka se jen pobaveně usmívala a s nadlidským klidem pozorovala, jak ho matka čapla za ruku a táhla ho za sebou, bůhví proč tak navztekane, pryč od potoka, zpátky do chaloupky prarodičů. Tehdy cikánce mohlo být tak devět nebo deset let.

Od té doby Jaroušek nemyslel na nic jiného než na čokoládovou cikánku. Jezdil k babičce víckrát

do roka, o prázdninách a o vánocích, a netoužil vidět nic jiného než ji. Míjely dny a míjely roky a pocit zůstal stejný. Jaroušek nedal svůj pocit najevo a jakoby náhodou se zatoulával kolem čtvrti cikánů, aby ji mohl aspoň zahlédnout. Někdy se mu poštěstilo a viděl ji v dálce, a někdy vůbec ne.

Zdalo se mu, že čím byli starší, tím více se zmnohonásobilo její kouzlo a stejně tak jeho touha po ní. A když ji náhodou viděl, vše kolem ní najednou zaniklo v záři její krásy, a neviděl nic jiného, než jen ji jakoby pod zářivým kruhovým světlem reflektoru na jevišti divadla.

Cikánka patrně pustila z hlavy růžového kloučka pár minut poté, co ho jeho matka odvedla, a už nikdy poté ho ani nepoznávala. Alespoň nedala najevo, že by si ho pamatovala. Byl prostě jeden z mnoha dětí gadžů v okolí. Pak jednou, roky po oné události, Jaroušek to už nevydržel a udělal další krok. To mu bylo už patnáct let.

Jarda šel s igelitovou taškou v podpaží rovnou do čtvrti cikánů, kde vedle sebe do nepravidelného půlkruhu stálo několik zchátralých paneláků. Všude se povalovaly odpadky a mezi nimi si hrála kupa ošuntělých cikánských dětí. Jardovi, který pocházel

z vilové čtvrti města, kde všechno mělo řád a blýskalo se čistotou, to všechno vůbec nevadilo. Chtěl jen a jen vidět svou princeznu, která byla nerozlučnou součástí jeho snů ve dne v noci, už několik let.

Když děti viděly toho gadža, jak přichází k nim, přestaly si hrát a zvědavě ho pozorovaly. Jarda chvíli stál a koukal kolem do oken starých polorozpadlých paneláků.

„Dobrý den,“ oslovila ho malá rozcuchaná holčička se špinavým obličejem.

„Ahoj,“ opáčil Jarda a nejistě šoupal nohama.

„Hledáte někoho?“ dívala se holčička na něj nahoru a mžourala očima v záři poledního sluníčka.

Jarda jí potichu popsal dívku, kterou by rád viděl. Holčička utíkala k ostatním dětem a chvíli si šuškalý mezi sebou. Pak se od skupiny odtrhl jeden kluk a vběhl do jednoho baráku.

Jarda málem omdlel, když se ve dveřích skutečně objevila jeho láska, jeho Motýlek, a jako vždy rozsvěcovala celé okolí tím tajemným světlem, které z ní vyzařovalo. Aspoň to tak Jarda viděl. Cikánka sešla několik schodů před barák, zůstala stát a čekala, co se stane. Jarda stál jako zkoprnělý a nebyl schopen slova. V tom se ve dveřích za ní objevili

dva kluci asi v jeho věku. Chvíli ho také mlčky pozorovali a pak se jí jeden na něco zeptal, ale ona jen pokrčila rameny.

Potom se přece jen rozhodla a šla Jardovi naproti.

„Potřebuješ něco?“ zeptala se ho a postavila se pár kroků před ním.

„Já nevím, jestli si na mě pamatuješ...“ začal Jarda a navíc se už nezmohl.

„Nevím,“ řekla. „Odkud bych si na tebe měla pamatovat?“

„Ne to nic, promiň,“ řekl Jarda a celý zrudl a prohlížel si igelitku. „Bylo to hodně dávno,“ dodal.

Cikánka se rozchechtala, protože si skutečně vzpomněla na růžovoučkého kloučka u potoka před roky, a šla blíž k němu.

„A co ode mě chceš?“ řekla a jednou rukou se opřela o bok.

„Já jsem ti tady něco přinesl,“ ukázal na igelitku. „Myslel jsem, že se ti to bude líbit.“

„Opravdu?“ rozzářila se cikánka. „A pročpak mi něco neseš?“

„Jen tak,“ mumlal a koukal se do země.

Jasně že cikánka pochopila, co se v hlavě toho roztomilého kluka odehrávalo. Škoda jen, že to byl gadžo. Jarda jí podal igelitovou tašku a cikánka z ní ihned vyndala veliký šátek, hebký jako hedvábí. Zářivě žlutý šátek se vzory modrých motýlků jí bral dech.

„Júúúú!“ vykřikla a netajila obrovskou radost. „Děkuju, ty jsi hodný,“ řekla a hodila si šátek kolem krku, držela oba konce rukama a točila se kolem jako na módní přehlídce.

„Květo!“ volal jeden z těch kluků, kteří doteď mlčky celé divadlo pozorovali. „Co to kurva má bejt?“

„Nic. Ty drž hubu,“ smála se Květa. „Ani mi nechceš dopřát radost z dárku, který mi dal tady ten hodný kluk od sousedů?“

„Tak já už jdu,“ vykotal Jarda, jemuž se nelíbila atmosféra, kterou vytvořili ti kluci.

Kluci se mračili výhružně, jako by byli připraveni útočit na každého, kdo se do jejich čtvrti odvážil, natož se jejich holce dvořil. Květa neodpověděla, a tak se otočil a rychlými kroky se vzdálil.

Další rok uběhl.

I když si toho už byl Jarda vědom, že jeho láska je jednostranná a od svého vzniku odsouzená k